

תת"ע (חיפה) 6208-09-24 - מדינת ישראל נ' סמיח-מוריס מרשי

תת"ע (חיפה) 6208-09-24 - מדינת ישראל נ' סמיח-מוריס מרשישלו חפה

תת"ע (חיפה) 6208-09-24

מדינת ישראל

נגד

סמיח-מוריס מרשי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[12.05.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא התייצב לדיון בעניינו עקב טעות ביומנו של בא כוחו. בנוסף, טוען בא כוחו של הנאשם כי במהלך חודש מרץ לא היה בקו בריאות תקין ונאלץ להיעדר מעבודתו, לרבות במועד בו ניתן פסק הדין בהיעדרו של הנאשם. המאשימה טוענת כי נימוקי הנאשם אינם יכולים להצדיק היעדרות לבקשתו, וכי ממילא בקשתו הוגשה באיחור.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

הנאשם לא חולק כי ידע אודות מועד הדיון בעניינו. משכך, אין בעצם העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמו, כדי לפטור את הנאשם עצמו מחובתו להתייצב לדיון כדין. ר' לעניין זה עפ"ת 66594-03-24 ארתור דילן (2.5.24) ממנו ניתן להקיש לענייננו:

"המערער הודה בבקשה כי אכן קיבל את הדו"ח, ומסר אותו לחברו, שעה שיכל בסד הזמנים שהיה לרשותו, להגיש בקשה להישפט או להגיש בקשה להסב את הדו"ח על שם הנהג בפועל, אך פעולה פשוטה זו שניתן לבצע אותו באופן מקוון, לא בוצע על ידו, ובחר, למסור את הטיפול לידי אדם אחר, גם כשנוקט המערער באפיק פעולה זה של הפניית הדו"ח לאדם אחר, היה עליו, כפי שקבע בית-משפט קמא, לוודא את ביצוע הפעולה ולפקח על הפניית הדו"ח אל החבר על מנת לוודא שבסד הזמנים הקבוע תוגש בקשה להסבת הדו"ח או בקשה להישפט, ומשלא עשה כן, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא שאין למערער אלא להלין על עצמו".

כן ר' עפ"ת (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24):

"כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 803, 793; רע"פ 8862/21 מסארוה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)".

באשר לטענתו של הנאשם בדבר הטעות ביומנו, נקבע בפסיקה זה מכבר כי שגגה ושכחה אינם מהווים "סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ו"אינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

אף את טענתו של ב"כ הנאשם באשר למצבו הרפואי ביום הדיון אין בידי לקבל. מעבר לעובדה שכאמור, החובה להתייצב מוטלת על הנאשם עצמו, הרי שאישור המחלה אינו מפורט דיו; אינו מצדיק היעדרות; ואף כתוב בו במפורש כי אינו בתוקף עבור מוסדות משפטיים.

לא זו בלבד, הנאשם אף לא צירף תצהיר מטעמו לאימות העובדות הנטענות, עובדה אשר מקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה. לענין זה יפים דבריו של השופט כב' השופט מרדכי כדורי בעפ"ת 75796-10-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד (6) 802, 793). משלא צורף תצהיר, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על אתר."

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש טעם להיענות לבקשת הנאשם ולהורות על ביטול פסק הדין שניתן בהעדרו. פסק הדין מיום 05.03.25 יותר על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אייר תשפ"ה, 12 מאי 2025, בהעדר הצדדים.